

פרידה מסבתא / כתבה דרור פדון, בשם הילדים של ארז

בבית של סבתא תמיד הייתה שגרה קבועה. היינו מגיעים וקנקן לימונדה מתוקה וכל טוב הישוב היו מחכים לנו על השולחן.

היינו משחקים עם סבתא שעות, תמיד באותם משחקים, שאיכשהו אנחנו והיא לא מאסנו בהם אף פעם.

בערב הולכים לחדר אוכל ויוצאים בסוף להסתכל על האריחים עם סבתא. כל המבוגרים עוד בעניינים של מבוגרים, אבל סבתא איתנו.

מטפסים על עץ הבולקלך, וסבתא משקיפה מלמטה בהשתאות ודאגה.

חוזרים הביתה ומתווכחים מי יזכה לישון היום עם סבתא במיטה והולכים לישון.

הבילוי עם סבתא היה הדבר האהוב עלינו בעולם.

כל ביקור היה נגמר במילים "תיסעו לאט ותגיעו מהר" - מילים שצרוכות בנו, כי הן היו דרך החיים שלה. את הכל סבתא עשתה בשלווה, ברוך ובנועם.

האהבה לדברים הקטנים, הסקרנות, הסבלנות, האומנות, הטיולים - כל אלה איפיינו אותה, כי סבתא ידעה שהדרך חשובה פי אלף מהיעד, ואם הולכים בה לאט מגיעים הרבה יותר מהר.

אנחנו כולנו אוהבים אותך מאוד, סבתא ושולחים לך חיבוק ענק ומתגעגע. אנחנו ממש נתגעגע.

אוהבים צוף, דרור, עפר וכליל

פרידה מסבתא / גלי, בתה של יפעת

סבתא, קשה לתפוס שאת כבר לא איתנו. שכבר לא נבוא לבקר אותך, לא נשב איתך ועם האחיות שלך במרפסת, לא נתמסר בכדור, לא אספר לך איך היה היום שלי ומה שלום כולם.

תמיד אמרת שהמחלה קירבה בינינו. זכיתי להיות לצידיך בשנים האחרונות ולעזור לך בשביל כל השנים שהיית שם בשבילי ותמכת בי.

תמיד אזכור ואעריץ את האופטימיות שלך, את חוש ההומור גם כשהמצב היה קשה. תחסרי לי מאוד.

עמירה עם הנכדים – גלי [מימין], דרור, עופר, כליל וצוף